

Prolog:

Lidé se milují v nestejných časech.

Většinou si nerozumí v jedné chvíli.

Je dobré pochopit, že každá láska je krásná, i když je nešťastná. Naučí nás chápat jiné.

(začtěte se do příběhu milující ženy a lhostejného muže)

Jabloň

*a kam vždy půjdeš
chci jít s tebou
pod tvoje kroky podložit své dlaně
to nevadí, že ruce zebou
jen srdce hlídej, prosím..
nezapomeň na ně*

*a kam pohlédneš ty
tam já se budu dívat
rozhodně k oblakům a odvážně i za ně
však srdce strachy bude se mi svírat
je křehké
a tak
nezapomeň na ně*

*když potom znaven zdřímneš pod jabloní
tvou hlavu do klína si tiše vložím
ucítím, jak vzduch čerstvým větrem voní
s rozpaky srdce své pod strom položím*

*pak s nově vzniklou, zdravou důvěrou
a pevnou jistotou, že vše se správně děje
na mechu v trávě lůžko ustelu
dobře to vím*

mé srdce že se směje

*a potom, až se kohout rozezpívá
a ráno začne noci rozumět
každý z nás dvou se překvapeně dívá
vidouc ne jedno
však dvě srdce zádumčivá
na trávě, která k nebesům se vzlíná
se velkou touhou
tichou láskou chvět...*

Jabloň

chci být sám a netoužím být s tebou
a studené jen stále chci mít dlaně
a nevadí mi vůbec to, že zebou
o srdci mluvíš?
proč?
zapomenul jsem na ně...

a kam bys se mnou ty chtěla se dívat?
až k obzorům?
a možná že i za ně?
začínám už z té řeči nudou zívat...
o srdci mluvíš?
proč?
zapomenul jsem na ně

nevím, proč dřímat bych měl
a pod jabloní
když hlava má žádný klín nepostrádá
já se nestarám, jestli vzduch větrem voní
pod strom bys srdce složit chtěla?
ráda?

já nemám žádnou důvěru
v sebe či v cokoliv, co kolem mne se děje
na lůžku v mechu si neustelu
nepostřehnu jsem, že mé srdce se směje

a nechci slyšet kohouta, co ráno nahlas zpívá
pochybují, že mohl bych mu rozumět
nevím, o čem tu mluvíš, ženská blábolivá
že naše srdce?
že jsou zádumčivá?
a tráva, ta že k nebesům se vzpíná?
srdce že má se touhou
nebo láskou chvět?

(Ukázka ze sbírky „Jeho pouští a její krajinou“)

Lidka Hénková
www.slovakteraleci.com